

2.1 Beknopte inhoud:

De wijziging betreft een verduidelijking in de bestaande regelgeving, op vraag van het College van procureurs-generaal omwille van het feit dat zij geconfronteerd worden met een stijging van het aantal bevelen tot betaling die onontvankelijk worden verklaard in de beroepsfase. Dit heeft tot gevolg dat het verkeersveiligheidsbeleid voor zowel de federale overheid als de deelstaten ondergraven wordt en ze daarnaast ook inkomsten verloren zien gaan. Door de wijziging aan artikel 62 van de Wegverkeerswet verduidelijkt de regelgeving de definitie van 'termijn van vaststelling'. Deze rechtzetting zorgt voor duidelijkheid in de beroepsprocedure waardoor zowel het gevoerde verkeersveiligheidsbeleid als de daaraan gekoppelde inkomsten worden gevrijwaard.

2.2 Artikelsgewijze bespreking.

Beleidsmatige analyse.

Hoofdstuk 6 – Wijzigingen van de wet van 16 maart 1968 betreffende politie over het wegverkeer

1/ Artikel 81 wijzigt artikel 62 van bovenvermelde wet door een toevoeging van een extra lid tussen het 7de en 8ste lid.

(bestaand lid 7) Wanneer de toestellen bestemd zijn om te worden gebruikt als vaste uitrusting op de openbare weg, in afwezigheid van een bevoegd persoon, worden de plaatsing en de gebruiksomstandigheden bepaald tijdens overleg, georganiseerd door de bevoegde gerechtelijke, politionele en administratieve overheden, waaronder de wegbeheerders. De Koning bepaalt de bijzondere modaliteiten van dit overleg. De plaatsing op de openbare weg van vaste uitrustingen voor onbemande automatisch werkende toestellen, wordt uitgevoerd met instemming van de wegbeheerder.

(nieuw voorgesteld lid) Wanneer de toestellen bestemd zijn om te worden gebruikt als vaste of semi-vaste uitrusting op de openbare weg, in afwezigheid van een bevoegd persoon, dienen de vaststellingen te gebeuren binnen een termijn van dertig dagen na de datum van het misdrijf.

(bestaand lid 8) Een afschrift van die processen-verbaal wordt aan de overtreeders gezonden binnen een termijn van veertien dagen, te rekenen van de datum van vaststelling van de misdrijven. Indien de overtreder geen woonplaats of vaste verblijfplaats in België heeft, mag het afschrift van het proces-verbaal vervangen worden door de informatiebrief bedoeld in artikel 5 van de richtlijn 2015/413/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 2015 ter facilitering van de grensoverschrijdende uitwisseling van informatie over verkeersveiligheidsgerelateerde verkeersovertredingen.

Opmerking:

Vanuit beleidsmatig oogpunt zijn de voorgestelde wijzigingen begrijpelijk. Er wordt immers meer duidelijkheid gecreëerd.

Gezien dit artikel ook betrekking heeft op geregionaliseerde inbreuken wordt opgemerkt dat indien gelijklopende procedures voor de geregionaliseerde materies wenselijk is, de Vlaamse overheid genoodzaakt is om snel actie te ondernemen.

Deze toevoeging heeft specifiek een direct impact op artikel 29quater van de Wegverkeerswet waar in paragraaf 2 punt 3 volgende verwijzing naar artikel 62 opgenomen staat:

- § 2. De gemeenteraden kunnen alleen administratieve geldboetes als vermeld in paragraaf 1 bepalen als al de volgende voorwaarden vervuld zijn: (...)*
- 3° het gaat om snelheidsovertredingen vastgesteld volgens de voorwaarden, vermeld in artikel*

//

deze toestellen worden aangewend, op welke wijze de overtredingen worden “gelezen”, welke termijnen daarbij gelden.... elke regeling op dit vlak behoort tot de bevoegdheid van de gewesten.

De federale overheid kan de voorgenomen regeling wel tot stand brengen voor de federale verkeersovertredingen, maar deze regeling werkt niet door naar de gewesten.

Wanneer het probleem er, zoals toegelicht, enkel in ligt dat de vaststellingen, bij overschrijding van de termijn van veertien dagen hun bijzondere bewijswaarde verliezen, merken we daarnaast tevens op dat hier sprake is van overtredingen die door middel van een gehomologeerd toestel worden vastgesteld. Zelfs al zouden de vaststellingen slechts als inlichting worden beschouwd, dan nog rijst toch de vraag of de rechtbanken deze inlichting zonder meer naast zich zouden neerleggen...

Wanneer wijzigingen aan de Wegverkeerswet daarentegen effectief noodzakelijk zijn, dan dringt zich in eerste instantie overleg op tussen de federale overheid en de drie gewesten waarbij moet worden nagegaan of een gelijktijdig wetgevend initiatief aan de orde is.

Indien de federale overheid er zou voor opteren om de voorgenomen wetswijziging door te voeren voor de federale overtredingen, wordt immers een zeer rechtsonzekere toestand gecreëerd. De federale bepaling zal dan “bevoegdheidsconform” moeten worden gelezen. De verwijzing naar het achtste lid van art. 62 die zich momenteel in art. 29 quater WWV bevindt, klopt dan enkel nog wanneer rekening gehouden wordt met de Vlaamse versie van de Wegverkeerswet. Juridisch is dit weliswaar mogelijk maar een dergelijke situatie is, naar de burger toe, toch te vermijden.

Bovendien bestaat het risico dat door het federaal regelgevend optreden net discussies ontstaan waar deze momenteel nog helemaal niet aan de orde zijn, zodat de gewesten eigenlijk gedwongen worden om ook regelgevend op te treden. Een weloverwogen decretale wijziging binnen het korte tijdsbestek dat nu door de federale overheid wordt vooropgesteld is op korte termijn echter onmogelijk.

2. De wijzigingen die in art. **65/1 WWV** zullen worden aangebracht betreffen het bevel tot betalen. Deze wijzigingen behoren integraal tot de bevoegdheid van de federale overheid en lokken geen bezwaren uit, zodat hiermee wel kan worden ingestemd.

Besluit juridische analyse:

Ook al kan de voorgenomen wijziging van art. 62 WWV bevoegdheidsconform worden gelezen en al blijft de federale overheid bij een dergelijke lezing binnen haar eigen bevoegdheid, dan is toch een negatief advies bij dit voornemen aangewezen.

Het overgrote deel van de overtredingen die men wenst te vatten (in hoofdzaak snelheidsovertredingen), behoort tot de bevoegdheid van de gewesten, zodat het probleem dat men wenst op te lossen, eigenlijk niet wordt opgelost.

Het is bovendien aangewezen dat in eerste instantie wordt nagegaan of zich effectief een probleem stelt en de voorgenomen wetswijziging geen (bijkomend) probleem creëert. Alleszins is overleg tussen de vier overheden hier aangewezen vooraleer dit eenzijdig wordt ingevoerd door federale overheid.

Voor de wijzigingen aan art. 65/1 WWV die betrekking hebben op het bevel tot betalen kan vanuit het Vlaamse Gewest wel een positief advies worden gegeven.

////////////////////////////////////

3. BESTUURLIJKE IMPACT

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorstel van beslissing heeft geen weerslag op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap. Dit wordt bevestigd door het advies van de Inspectie van Financiën van 4 maart 2024. Het akkoord van de minister, bevoegd voor de begroting, moet niet worden ingewonnen.

B. ESR-TOETS

NVT.

C. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Er is geen impact op het personeel van de Vlaamse overheid.

D. IMPACT OP DE LOKALE EN PROVINCIALE BESTUREN

Er is geen impact op de lokale en provinciale besturen.

4. VERDER TRAJECT

De minister-president van de Vlaamse Regering wordt gelast om, in naam van de Vlaamse Regering, deze beslissing ter kennis te brengen van de federale overheid.

5. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

- 1° Negatief advies te verlenen voor wat betreft de voorgestelde wetswijzigingen aan artikel 62 van de Wegverkeerswet
- 2° Positief advies te verlenen voor wat betreft de voorgestelde wetswijzigingen aan artikel 65/1 van de Wegverkeerswet.
- 3° De heer minister-president van de Vlaamse Regering te gelasten deze beslissing ter kennis te brengen van de federale overheid.

De Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken,

Lydia PEETERS

Bijlagen:

- Advies van de Inspectie van Financiën dd. 4 maart 2024
- Schrijven SAT justitie dd. 22 februari 2024

